

Corriere della sera 24.12.2019

Možemo sebe, takve kakvi jesmo, gledati bez srama, jer Isusa iz Nazareta nije bilo sram da uzme naše tijelo i postane jedan od nas.

CARRON. »BOŽIĆ JE SUSRET S LJUDSKOM STVARNOŠĆU«

Julián Carrón.

Dragi direktore, neuspjeh, gubitak, poraz naših pokušaja, neuspjeh u životu. Koliko puta je to kriterij kojim gledamo osobu (na profesionalnoj, egzistencijalnoj, afektivnoj razini). Koliko puta to postaje kriterij kojim gledamo sebe! **Rezultat je onaj sram sebe iza kojeg se kriju ljudske situacije stvorene od rana, razdora, patnji**, koje svatko krije duboko u sebi kao neugodni osjećaj koji ponekad izbije na površinu na osobnom i društvenom planu.

Ako netko ne uspije, ako nije na visini standarda koji prevladavaju, a koji nameću uspjeh kao kriterij života, treba ga odbaciti. Upravo to papa (govoreći nedavno o osobama s posebnim potrebama ili zatvorenici) naziva **»kulturom otpada«**. Nažalost ta kultura pobjeđuje sve – do točke da postaje sveopći mentalitet – ne samo izvan nas nego i u nama.

Među svim tim otpadom ostaje li nešto? Da, ostaje naša ranjena, nemirna zamršena ljudskost : **ostaje i vapi očekujući nešto što će nas osloboditi iz te situacije koja je naizgled bezizlazna**. Bog bira upravo tu situaciju za koju se čini da je ni jedan pokušaj ne može promijeniti, kako bi kulturu otpada izazvao novošću pogleda koji veliča bezgraničnu vrijednost svakog čovjeka.

Pred našim neuspjesima još i danas vrijede riječi proroka Izaije: »Kliči, nerotkinjo« (Iz 54,1), to jest ti i ja koji nikad ne uspijevamo dosegnuti standarde. »Ne boj se, nećeš se postidjeti; ne srami se, nećeš se crvenjeti; zaboravit ćeš sramotu svoje mladosti« (54,4). **To je izazov koji Bog upućuje našem tako tvrdokornom načinu da sebe gledamo** po svojoj mjeri ili mjeri drugih. Bog se ne srami nas, naše slabosti, naših rana, naše egzistencije bacane na sve strane, onog nihilizma koji je Galimberti u *Corriere della sera* opisao kao »nedostatak smisla«. (15 rujna 2019).

Ali na koji nas način Bog izaziva? Koji je Njegov najsnažniji gest prema nama. **Ne nudi nam utješne riječi, već se pojavi u našem životu.** Kako bi nam omogućio da shvatimo koliko vrijedimo, Riječ - porijeklo i konačna svrha našeg života – tijelom postade i nastani se među nama (usp. Iv 1, 14). Ništa nije uvjerljivije od toga: Gospodar neba i zemlje uzeo je našu ljudskost. Utjelovljujući se, ostajući prisutan u tijelu, u stvarnoj ljudskosti konkretnih osoba, On može zagrliti svaku ljudsku situaciju, ući u svaku nelagodu, svaku ranu, svako iščekivanje srca. **On može učiniti da i danas odjeknu, kao žive, one riječi koje su prvi put izgovorene prije dvije tisuće godina** i koje daju ispravnu mjeru veličine svakog od nas: »Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojemu naudi? Ili što će čovjek dati u zamjenu za život svoj?« (Mt 16, 26). **Naše "ja" vrijedi više nego svijet!** Don Giussani je ovako komentirao Isusovo pitanje: »Ni jedna žena nije čula govoriti o svom sinu s takvom osobitom nježnošću i tako neospornim isticanjem vrijednosti ploda njezine utrobe, s potvrdom potpune pozitivnosti njegove sudbine: samo je Židov Isus iz Nazareta tako govorio. Ali još više, ni jedan čovjek ne može osjetiti da je afirmiran s dostojanstvom apsolutne vrijednosti, neovisno od svakog uspjeha. Nitko na svijetu nije mogao tako govoriti«. (*Utirati tragove u povijesti*, str. 3-4).

Kad taj pogled koji ističe vrijednost čovjeka uđe u život osobe, on toliko iznenadi da ostavi bez riječi, čovjek počne gledati sebe na način koji bi inače bio nemoguć. To sam ove dane mogao vidjeti čitajući pismo mlade prijateljice: »Što više koračam pod tim pogledom to mi postaju draže sve moje rane, patnje, sva moja skučenost i uskogrudnost, svi grijesi, strahovi, ono što o sebi ne razumijem. Znam da su oni jedina mogućnost da primijetim Gospodina koji prolazi, jer me čine bez obrane, potrebitu, malu. Čudi me činjenica da ne želim više ništa maknuti u stranu ni sakriti, štoviše uporno želim gledati sve što ja jesam. Moja mi je ljudskost dragocjena jedino jer je upravo takvu grli Gospodin koji dolazi«. Na um mi dolazi nezaboravna stanica **susreta s prisutnim Kristom preko promijenjene ljudskosti jednog od njegovih svjedoka**: »Čim Bezimeni uđe, Federigo mu ode u susret, s vedrim i predusretljivim licem, s raširenim rukama kao prema željno iščekivanu čovjeku; [...] "odavno je trebalo da ja dođem vama". »Meni, vi? Zna li tko sam ja? Jesu li vam dobro kazali ime?" [...] "Pustite" – reče Federigo, hvatajući ga za ruku s ljubavnom silinom – pustite da stisnem tu ruku". [...] Kad to reče, zagrlji Bezimenoga objema rukama; ovaj se izmiče, opire se časkom, pa onda kao pobijeđen silinom tolike kršćanske ljubavi, zagrlji i on kardinala. [...] Bezimeni se istrgnu iz toga zagrljaja i uskliknu: "Velik je Bog! zaista je dobar Bog! sad poznajem sebe, razumijem tko sam"« (*Zaručnici*). Ono što je

ovdje uistinu zanimljivo jest da je iskustvo Bezimenoga koje je Manzoni opisao, **moгуće svima, vidimo da se ponavlja** u osobama kao u ovoj mladoj prijateljici.

To je »radosna vijest« koju donosi Božić. **Ne samo lijepe riječi, već susret s ljudskom fizičkom stvarnošću koja je izazov sve većem nedostatku smisla** – i omogućuje da gledamo sebe - onakve kakvi jesmo – bez srama, jer Isus iz Nazareta nije se sramio ući u naše tijelo postajući čovjek: Božić je to dijete u povelju koje nam kaže: »Zašto ne gledaš sebe kao što te ja gledam? kao što ja gledam tvoju ljudskost? Zar ne vidiš da sam postao dijete upravo da ti pokažem svu naklonost koju osjećam za tebe?«